

SZEPESI ATTILA

Talált szonett

(barátja emlékére)

*Én, Petri Ferenc, porszeme az Úrnak,
rég lélek voltam, most vers és hamu;
poéta, sorsa-rejtő-hajlamú,
ki mindenféle álorcákba bújhat.*

*Voltam Apollinaire, Mallarmé, Nietzsche,
sosem bódított aznapi siker,
Rimbaud, az angyal-arcú síheder,
a zúzott-orrú Verlaine zabi-öccse.*

*Lorca és Hardenberg ura, Novalis,
csapszék látnoka, Tisza-parti Villon,
ki mindent megtesz, hogy teste kinyúljon,*

*egyremegy neki: gyilok, kalamáris;
sebzett az arca, csak belül olyan,
mint cimborája, Charles d'Orleans.*